

از پس‌لرز [سرد انتصابات

تب سبز انتصابات پر رنگ و ریای جمهوری اسلامی، لرزی سرد در پی داشت. دروغ بزرگ یک بار دیگر در فضا طنین انداخت. آنقدر بزرگ که باید و شاید، دروغی گویبلی چنان که معهود حکومت توتالیتراست. اکنون مفسران و نظریه پردازانی که کارشناسانه از اعجاز انتخابات سخن می گفتند، پایان تهوع آور این نمایش را چگونه تفسیر خواهند کرد؟

می دانم که کلمه کم نخواهند آورد. در زبان ما ابهام و ابهام چنان جایی دارد که می شود بی هیچ پروایی تفسیرهای ضد و نقیض را با هم آشتی داد. اگر جمهوری اسلامی که اسلامیتش یکسره نافی جمهوریت آن است، توانست 98 درصد رای بیاورد. اگر پس از 20 سال تجربه، بن بست اصلاح طلبی اسلام گرا، پرچم سبز اصلاح طلبی اصول گرا توانست تنور انتخابات را گرم کند و بر مشروعیت نظام مهر تأیید زند، چرا بار دیگر نتوان در بار [درسهای انتخابات زبان بازی و قلم فرسایی کرد؟

بی شک می توان چنین کرد. اما آیا مرهمی بر زخم های انبوه میلیونی رای دهندگان خواهد بود که در آرزوی پرواز، غافل از قفس، چنین سر به میله ها کوفتند؟ آیا پاسخ نسلی را خواهد داد که با کوله باری خالی از حافظ [تاریخی که پشتوانه خرد جمعی است چنین شادمانانه و پای کوبان در نمایش حاکمان، نقش سیاهی لشکر را به عهده گرفت؟

اما نمایش مدرنی که هنرمندانی چند برای موفقیتش سنگ تمام گذاشتند، عاقبت چنان که شایسته حکومتی چنین است به تعزیه ای غم انگیز بدل شد.

اینک پرده فرو افتاد، اما بازی همچنان ادامه دارد. مناظره های منتخبان شورای نگهبان، ابعاد گسترده [تباهکاری های نظام مافیایی را پیش چشمهای همگان گسترده و در همان حال وخامت وضعیت رژیم اسلامی را از ورای جنگ قدرت در درون آشکار کرده است. نتیج [قاطع انتخابات اسلامی را همین پدیده توضیح می دهد. فراگیری شعار تغییر، گامی عقب نشینی را چنان خطرناک کرده که حتی کاندیداهای انتصابی نیز به عناصر نامطلوب نظام بدل شده اند. پس بازی حذف متحدان پیشین، که از نخستین روز حیات رژیم در کار بود، بار دیگر تکرار شد. چرخ های نظام که در چرخش خود بازرگان ها و بنی صدرها و

منتظری ها را به بیرون راند، همچنان در گردش اند و هر بار بازی خوردگانی در بالا و پایین بر جای می گذارند.

اما این بار، نمایش بی قدرتی رای دهندگان چه تاثیری بر جنبش های مدنی در حال رشد، این تنها میدان نمایش قدرت مردم، خواهد داشت؟ آیا از فضای یأسی که در پی دارد زیان خواهند دید؟ یا به عکس، چشم از بالا برخوانند گرفت و با سلاح قدرتمند همبستگی، هیولای در حال احتضار رژیم اسلامی را به چالش خواهند کشید؟

آری! در برابر منطق زور که زبان حاکمیت توتالیتراست تنها قدرت جمعی پاسخگوست. اما این قدرت تنها زمانی به بار می نشیند که از خرد مایه گیرد .

بازی در بساط حاکمیت تمام خواه، به نام دمکراسی ، چنانکه کروی بی ها بدان اذعان می کنند به تائید حاکمیت انجامید. امید که حق خواهانی که با هزار آرزو در این بازی شرکت کردند از ناامیدی های خود توشه راه مبارزه سازند که بی شک هموار نیست اما به آزادی می گشاید. آن آزادی که دهه ها پیش عارف گفت که با قباله جنت تاخت نمی زندش و دیروز سیمین بهبهانی در پیام غمگنانه اش از آن سرود . پیامی که دهها صدای دیگر را آواز می داد که در میانه شور میرحسینی چه تنها می نمودند.

گرامی بانوی مهر و خرد ! چه زود صدای تو چون پژواک حقیقت در فضای خالی از هیاهوی طبل های کارناوال انتصابات پیچید. باشد تا هزاران هزار ندای حق خواه را گوش انداز کند ، باشد تا آه های حسرت را وا گذاریم و گوش جان به نوای آزادی بسپاریم.

23 خرداد 1388

14 ژوئن 2009